

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΠΩΣ ΤΟ ΕΠΗΡΑ!

Πρωτότυπον διήγημα ὑπὸ ΤΑΣΣΟΥ.

FORTUNÉ BOISGOBBY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Φίλτατε κύριε, ἡ κυρία κόμησσα ἀγνοεῖ πιθανὸν ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς δὲν ἤξεύρει ἀκόμη τί λέγει. . . ἡ πτωσίς, τὴν ὁποίαν ἔπαθε, τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του καὶ ὁ ἱατρὸς μοῦ ἐσύστησε νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ ἐξέλθῃ. Ποῦ θὰ πάγῃ! δὲν θὰ ἦνε ἱκανὸς νὰ ἐπανεύρῃ τὸν δρόμον.

— Ἡ κόμησσα προέβλεπε, κυρία, τὰς ἀντιρρήσεις σας, καὶ διὰ νὰ σὰς ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου, μοῦ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον, εἶπεν ὁ Μάξιμος δεικνύων αὐτῇ τὸν δακτύλιον τῆς κομῆσσης.

Ἡ μάμμη ὠχρίασε καὶ πικρήθηκε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ ἐκθαμβός.

— Αὐτὸ τὸ δακτυλίδι, ἐπιθύρισε, πρῶτην φορὰν τὸ ἐμπιστεύεται εἰς ἄνθρωπον. Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν; Τί ζητεῖ ἀπὸ μέ;

— Σὰς τὸ εἶπα καὶ θὰ ἐξηγηθῶ ἀκόμη περισσότερον.

Ἡ κυρία Γιάλτα θέλει νὰ μάθῃ τί ἀπέγεινεν ἓνας νέος, ὁ ὁποῖος πρὸ μηνὸς ἔχει χαθῇ. . . ἓνας νέος ὀνομαζόμενος Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ.

— Ὁ γραμματεὺς τοῦ κυρίου Δορζέρ! Τὸν ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Γῶγον καὶ πολλαὶς φορὰς ὁ ἑγγονός μου μοῦ εἶπε γι' αὐτόν.

— Ὁ Γῶγος ὠμίλησε καὶ εἰς τὴν κόμησσαν περὶ αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσκέφθη νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὅπως ἀνεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Μὰ, ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὴν μνήμην;

— Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ τοῦ ἐπανέλθῃ. Καὶ πρὸς τοῦτο, ἀρκεῖ μία περίστασις ἀπρόοπτος, ἓνα τυχαῖον συμβάν, τὸ ὁποῖον θὰ δημιουργήσω, ἂν μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάρω τὸν Γῶγον μαζί μου.

Δὲν νομίζετε, κυρία, ὅτι ἡ θεὰ μερικῶν τόπων, γνωστῶν προσώπων, θὰ τοῦ ἐπ' ἀνέφερον τὰς ἀναμνήσεις του; Ἐὰν παρὰδείγματος χάριν, τὸν ὠδήγουν εἰς τὴν ὁδὸν Σουρέζνης, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ θεοῦ μου, ποῖος ἔξυρει ἂν δὲν τοῦ ἐπανήρχετο ἡ μνήμη;

Ἡ κυρία Πιριὰκ ἐσκέπτετο, καὶ ὁ Μάξιμος ὑπέθετεν ὅτι ἐδίσταζε μεταξὺ τῆς ἀνάγκης νὰ ὑπακούσῃ εἰς θέλησιν ἐπιβαλλομένην καὶ τοῦ φόβου μὴ τυχὸν βλάβῃ τὸν ἑγγονόν της.

— Ὁ κύριος Δορζέρ γνωρίζει τὰ σχέδια τῆς κυρίας Γιάλτα; ἠρώτησεν ἡ κυρία Πιριὰκ μετὰ μακρὰν σιγῇ.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Μάξιμος, καὶ οὔτε θὰ τοῦ πῶ λέξιν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε. Τώρα ἔμπορῶ

νὰ μάθω. ἂν ἡ κυρία κόμησσα σὰς εἶπε τίνος ἦτο τὸ δακτυλίδι αὐτὸ ποῦ μοῦ ἐδείξατε; προσέθηκεν ἡ μάμμη διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε, καὶ ὑποθέτω ὅτι ἄμα μοῦ τὸ ἔδωκε δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπὸν, παρὰ νὰ σὰς δηλώσῃ ὅτι ἡρχόμην ἐκ μέρους της.

— Σὰς πιστεύω, κύριε, εἰσθε εὐγενὴς καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ θέλετε ν' ἀπατήσετε ἐμὲ τὴν ταλαίπωρον μητέρα, διότι τὸ παιδί αὐτὸ δὲν ἔχει πλέον ἄλλον κατέναντα εἰς τὸν κόσμον. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ σὰς ἀπευθύνω καὶ μίαν τελευταίαν ἐρώτησιν. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ὀρκισθῇτε, πῶς ὅ,τι δὴποτε εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν σας, δὲν θὰ συμβῇ τίποτε κακὸν εἰς τὸν Γῶγον;

— Κύρια, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος μετὰ τόνου εἰλικρινεστάτου, σὰς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι ὁ Γῶγος, ὅ,τι δὴποτε καὶ ἂν συμβῇ, δὲν θὰ διακινδυνεύσῃ. Κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ μάθῃ, ὅτι εἶχεν ἐμπερδευθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρίαν Γιάλτα, ἀπὸ σας καὶ ἐμέ. Προσθέτω μάλιστα, ὅτι δὲν θὰ ζητήσω ποτὲ νὰ μάθω τὰς περιστάσεις, αἵτινες σὰς ἐσχέτησαν πρὸς τὴν κόμησσαν. Ἴσως καὶ δὲν θέλετε νὰ τὰς κρύψετε. Ἄν ὅμως ἦνε μυστικὸν σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ θελήσω ποτὲ νὰ σὰς μαντεύσω.

Εἰς ὅλ' αὐτὰ ἓνα μόνον ἔχω σκοπὸν νὰ ὑπηρετήσω γυναῖκα, ἡ ὁποία μοῦ ἐμπνέει τὴν ζωηρότεραν συμπάθειαν καὶ σέβας. Ἀδιαφορῶ διατὶ θέλει νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Τὸ θέλει, ἀρκεῖ τοῦτο διὰ νὰ τὴν βοηθήσω ὅσῳ δύναμαι.

— Κύριε, εἶπεν ἡ μάμμη συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς ἀπλῆς καὶ εἰλικρινοῦς ταύτης ὁμιλίας, μὲ συγχωρεῖτε ὅτι ἐδίστασα πρὸς στιγμὴν νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὸ ἀγαπητότερόν μου εἰς τὸν κόσμον.

Τόσον ὀλίγον ἐπερίμενα τὴν πρότασιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκάματε, ὥστε ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ προτοῦ δεχθῶ. Τώρα πλέον δὲν δισταζῶ καὶ θὰ φωνάξω τὸν Γῶγον.

Μόλις ἐπέρανε τ' ὄνομα τοῦ ἐγγόνου της, καὶ ὁ Γῶγος ἐνεφανίσθη εἰς τὸ θυρωρεῖον διὰ θύρας κεκρυμμένης ὀπισθεν παραπετάσματος.

Βεβαίως ἤκουσε τοὺς τελευταίους λόγους τοὺς προφερθέντας ὑπὸ τῆς μάμμης του, καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀκούσῃ ἔπρεπε νὰ μὴ ἦνε μακρὰν.

Ὁ Μάξιμος μάλιστα ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Γῶγος ἤκουσε ὁλόκληρον τὴν συνδιάλεξιν καὶ ἀνέμενε τὴν κατάλληλον στιγμὴν ἵνα εἰσέλθῃ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀπέβαλε τὴν σκέψιν του ταύτην.

Ὁ Γῶγος ἤνοιξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς του ἰδὼν τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ, καὶ ἡ φυσιογνωμία του τόσῳ καλὰ ἐξέφρασε τὴν ἐκπληξίν του, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι γίνεταί ἐκ συμπαιγνίας.

— Μπᾶ! ὁ κύριος Μάξιμος! ἀνέκραξεν εὐθύμως.

— Ναί, μικρέ, ἐγὼ εἶμαι, ἀπεκρίθη ὁ νέος θωπεύων αὐτὸν κατὰ τὴν παρειάν.

Δὲν ἐπερίμενες βέβαια πῶς θὰ μέ'δῃς σήμερα.

— Ὁχι, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Μὰ ἐκατάλαβα γιατί ἤλθατε. Θὰ σὰς ἔστειλε τὸ ἀφεντικὸ νὰ μοῦ τραβήξετε τ' αὐτιά μου, γιατί δὲν ἤλθα.

Ὁ Γῶγος ἦτον ὠχρότερος ἢ τὸ σύνθητες, τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα ἦσαν κάτισχνα, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του πάντοτε ζωηροὶ καὶ τὸ στόμα φιλόγελον, καὶ ἂν μὴ ὁ βραχίγιον του ἐκρέματο ἀπὸ μασχαλιστήρος, ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἀνελάμβανεν ἀπὸ σοβαρᾶς ἀσθενείας.

— Ἐννοιά σου, μὴ φοβᾶσαι γιὰ τ' αὐτιά σου, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Μάξιμος. Ὁ θεὸς μου δὲν μὲ στέλλει ἐδῶ γι' αὐτό. Ἐμαθε πῶς δὲν πταίεις σὺ γιὰ νὰ μὴ πᾶς στὸ γραφεῖο ἓνα μῆνα τώρα.

— Τί! εἶν' ἓνας μῆνας τώρα ποῦ δὲν ἐπῆγα! ἀνέκραξεν ὁ Γῶγος. Μπᾶ διαόλει! ἀλήθεια εἶνε, ἀπὸ τὰ πολλὰ χιόνια. Ἀ! μὰ ἂν ἦνε ἓνας μῆνας θὰ πῇ πῶς πέρασε καὶ ἡ πρωτοχρονιά.

— Μὴ φοβᾶσαι, τὰ δῶρά σου θὰ τὰ πάρῃς. Ἦλθα νὰ σὲ πάρω νὰ τ' ἀγοράσωμε.

— Ἀξίζετε ὅ,τι πῆτε, κύριε Μάξιμε. Ἐγὼ τὸ εἶπα τῆς μάμμης μου πῶς μ' ἀγαπᾶτε τόσῳ πολὺ. Ἀλήθεια, τὴν γνωρίζετε λοιπὸν;

— Ποῖαν;

— Τὴν μάμμην μου, ἀφοῦ εἰσθε σπῖτι της.

— Ξεύρεις πῶς ἔξαναῆλθα νὰ τὴν ἰδῶ καὶ ἄλλοτε.

— Ὁχι! τὸ εἶχα λησμονήσει. Ἐχω λησμονήσει τόσα πράγματα. Κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ πολλὰ γιαιτρικά. Ἐπῆρα, ὅμως, ἐπῆρα. . . μοῦ φαίνεται πῶς ἀκόμη μασσῶ κάσσιαις, καὶ αὐτὸ σὰς τὸ λέγω γιὰ νὰ ἔξεύρετε πῶς μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μύγδαλα ζαχαρωμένα.

— Θὰ σοῦ δώσω καὶ μύγδαλα καὶ κάσσιαν ζαχαρωμένα καὶ ὅ,τι θέλεις, ἂν ἡ κυρία Πιριὰκ ἐπιτρέπει.

— Μαμάκα μου, σοῦ ὀρκίζομαι πῶς ὁ γιαιτρός δὲν μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ τρώγω γλυκίσματα.

— Σοῦ ἀπηγόρευσε ὅμως νὰ μιλῇς πολλὰ, εἶπεν ἡ μάμμη μετὰ τόσης ζωηρότητος, ὥστε ὁ Μάξιμος ὑπέθεσεν, ὅτι ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ παιδίον ἀπὸ τοῦ νὰ ὀνομάσῃ τὸν ἱατρὸν, ὅστις θὰ ἦτο βέβαια ὁ κύριος Βιλαγῶς.

— Ναί, μὰ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ περιπατῶ. Εἶπε μάλιστα χθὲς πῶς δὲν γυμνάζομαι διόλου, καὶ πῶς πρέπει νὰ δοκιμάσω νὰ μεταχειρισθῶ τὸ χέρι μου. Καὶ νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ μ' ἀρέσει, γιατί ἔχω καὶ λογαριασμούς μ' ἓνα κἀντρακίλα ποῦ κάθεται εἰς τὸ Λεβολοῦ καὶ ἤθελα νὰ τοὺς ἐξοφλήσωμε.

— Τί τρέχει πάλιν, εἶπεν ὁ Μάξιμος προσπαθὼν νὰ λάβῃ ὕφος σοβαρόν. Ἄν ἔχῃς σκοπὸν νὰ δαρθῇς μὲ τοὺς μάγκαις, τότε ἐγὼ θὰ σοῦ τραβήξω τ' αὐτιά σου. Θαρρῶ πῶς ὕστερα ἀπ' ὅ,τι ἔπαθες δὲν πρέπει νὰ ἔξαναρχίσῃς. Κάποιοις λοιπὸν θὰ σ' ἐδιόρθωσε ὅπως εἶσαι, ἐδῶ καὶ ἓνα μῆνα.